

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 48

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 20 ianuarie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 383 din 17 septembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat	2-4
Decizia nr. 415 din 24 septembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (1) pct. 11 și ale art. 102 alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	4-6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.566/2024. — Ordin al ministrului culturii pentru re acreditarea Muzeului de Artă Brașov, cu sediul în municipiul Brașov, județul Brașov	7
30. — Ordin al ministrului energiei pentru modificarea punctului 1.5 „Indicatori” din Ghidul solicitantului în baza schemei de ajutor de stat privind sprijinirea modernizării/reabilitării rețelei inteligente de termoficare din Fondul pentru modernizare aferent programului-cheie 5: Cogenerare de înaltă eficiență și modernizarea rețelelor de termoficare — Sprijin pentru modernizarea și realizarea de centrale în cogenerare de înaltă eficiență și pentru modernizarea rețelelor de termoficare — Domeniul de investiții 5.3: Sprijin pentru modernizarea și dezvoltarea rețelei inteligente de termoficare, aprobat prin Ordinul ministrului energiei nr. 24/2024	7-8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 93 din 25 noiembrie 2024 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	9-16
★	
Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 383**

din 17 septembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Gabriel Bălașa în Dosarul nr. 566/42/2019 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 411D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că incompatibilitatea prevăzută de dispozițiile legale criticate are în vedere îndeplinirea unui act de justiție imparțial, fără să reprezinte o restrângere a dreptului de a profesa al avocaților, care pot pune concluzii la orice instanță sau parchet, cu excepția celor la care au activat ca magistrați.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 566/42/2019, **Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat**, excepție ridicată de Gabriel Bălașa într-o cauză având ca obiect anularea parțială a Hotărârii Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România nr. 64/2011 privind adoptarea Statutului profesiei de avocat, respectiv a art. 39 din aceasta, pe motiv că depășește, ca întindere, interdicția conținută în prevederile art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile legale criticate nu sunt predictibile și nu conțin referiri exprese la interdicția pentru avocații foști judecători de a pune concluzii la instanțele unde au funcționat, astfel că această interdicție a fost completată în mod nelegal prin art. 39 din Statutul profesiei de avocat, instanțele interpretând în mod excesiv această interdicție. Se critică faptul că textul legal criticat este lipsit de predictibilitate, astfel că determină o distorsionare a scopului legii și generează o încălcare a dreptului de exercitare a profesiei de avocat de către foștii judecători. Se arată că, în mod evident, acesta nu prevede decât o interdicție de a pune concluzii la instanțele unde au funcționat foștii judecători, însă, nefiind o normă precisă și clară sub aspectul

activității de punere a concluziilor, nu oferă vreo garanție a respectării drepturilor constituționale împotriva arbitrarului, conducând la afectarea principiului securității juridice și previzibilității dreptului.

6. De asemenea, se apreciază că textul de lege criticat contravine art. 53 din Constituție privind restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți. Astfel, respectiva interdicție este impusă pe o perioadă foarte mare de timp (5 ani), fiind în contradicție cu restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, care poate interveni numai cu respectarea următoarelor condiții cumulative: domeniul să vizeze doar drepturile fundamentale, și nu orice drepturi subiective de natură legală sau convențională; restrângerea exercițiului acestor drepturi să fie îndeplinită prin lege; restrângerea să opereze numai dacă se impune și doar dacă este necesară într-o societate democratică; restrângerea să opereze numai în una dintre ipotezele limitativ enumerate de art. 53; restrângerea să fie proporțională cu cauza; restrângerea să fie nediscriminatorie; restrângerea să nu afecteze substanța dreptului. Invocă, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010. Or, măsura restrângerii dreptului de exercitare a profesiei, în cazul de față pe un termen atât de lung, nu este necesară și nu este proporțională cu cauza.

7. **Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal** consideră că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate, incompatibilitatea criticată reflectând, în realitate, grija legiuitorului pentru asigurarea unui act de justiție imparțial și obiectiv. Soluția legislativă oferită de art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 nu constituie o restrângere a dreptului de a profesa al avocaților foști judecători sau procurori, ci o garanție legală a probității participanților la îndeplinirea justiției.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl reprezintă dispozițiile art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 mai 2018. Din motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul critică doar teza

întâi a textului mai sus citat, aceasta urmând să formeze obiectul analizei Curții Constituționale. Art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995 are următorul cuprins: „(8) *Avocații — foști judecători nu pot pune concluzii la instanțele unde au funcționat, iar foștii procurori și cadrele de poliție nu pot acorda asistență juridică la unitatea de urmărire penală la care și-au desfășurat activitatea, timp de 5 ani de la încetarea funcției respective.*”

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, în componenta referitoare la calitatea legii, art. 41 — *Munca și protecția socială a muncii* și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin mai multe decizii, ca, de exemplu, Decizia nr. 873 din 23 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 849 din 14 decembrie 2012, Decizia nr. 75 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 9 aprilie 2013, și Decizia nr. 944 din 13 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 23 ianuarie 2013, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 51/1995, prin raportare la dispozițiile art. 24 privind dreptul la apărare, respectiv la cele ale art. 41 privind dreptul la muncă din Constituție, apreciind că restrângerea dreptului la apărare determinată de textul de lege criticat se încadrează în condițiile stabilite de art. 53 din Legea fundamentală.

14. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dreptului la muncă și la libera alegere a profesiei, criticile au fost formulate, la fel ca în cauza de față, de un fost judecător, devenit avocat. Astfel, prin Decizia nr. 75 din 21 februarie 2013, precitată, Curtea a constatat că restrângerea dreptului la muncă al avocatului fost judecător, prin interzicerea dreptului de a pune concluzii la instanța unde a funcționat, timp de 5 ani de la încetarea funcției, se înscrie în exigențele impuse de art. 53 din Legea fundamentală. Astfel, restrângerea criticată este prevăzută prin lege și se impune în scopul apărării unui drept fundamental al cetățenilor, respectiv dreptul la un proces echitabil, judecat în condiții de deplină imparțialitate. Curtea a reiterat cele reținute prin Decizia nr. 873 din 23 octombrie 2012, precitată, în sensul că, în lipsa interdicției instituite de textul de lege criticat, ar putea apărea suspiciunea știrbirii imparțialității instanței, ca urmare a posibilelor influențe pe care avocatul care a activat ca judecător în cadrul instanței respective le-ar putea exercita asupra foștilor săi colegi, în virtutea relațiilor ce inevitabil se stabilesc, în cadrul unei colectivități, între membrii acesteia, pe parcursul desfășurării raporturilor de serviciu.

15. Având în vedere că printre cazurile recuzării și abținerii se regăsesc doar relațiile de rudenie, căsătorie și afinitate, nu și relațiile de colegialitate, iar principiul pe care îl apără ambele interdicții este cel al imparțialității, Curtea a apreciat că o astfel de realitate normativă demonstrează că este necesară stabilirea prin lege a interdicției în discuție, tocmai pentru că reprezintă singurul mijloc de evitare a riscului exercitării unei influențe asupra instanței, în lipsa reglementării unui caz de abținere sau de recuzare constând în existența unor relații anterioare de colegialitate între judecătorul cauzei și avocatul fost judecător al aceleiași instanțe.

16. Totodată, continuând verificarea îndeplinirii condițiilor fixate prin art. 53 din Constituție, Curtea a constatat că, prin finalitatea urmărită, este evident că restrângerea criticată este necesară în actuala societate românească democratică, pentru înfăptuirea justiției în condiții de natură să consolideze încrederea în sistemul judiciar, prin înlăturarea oricărui posibile incertitudini privitoare la imparțialitatea judecătorilor.

17. Tot astfel, Curtea a apreciat că există un just raport de proporționalitate între interdicția cuprinsă în textul de lege criticat și situația care a impus instituirea acesteia. În acest sens, Curtea a reținut că restrângerea dreptului la muncă al avocaților care au fost judecători prin interdicția de a pune concluzii la instanțele unde au funcționat este temporară, menținându-se doar pe o perioadă limitată de timp, și este aplicabilă doar în ceea ce privește instanța la care avocatul a funcționat ca judecător. Avocatul fost judecător are exercițiul deplin al dreptului de a exercita profesia la orice alte instanțe din țară, urmând ca, după expirarea termenului prevăzut de art. 20 alin. (8) din Legea nr. 51/1995, să aibă posibilitatea neîngrădită de a pune concluzii, inclusiv la instanța la care a operat interdicția criticată. Prin urmare, este îndeplinită și cea din urmă condiție prevăzută de art. 53 din Legea fundamentală potrivit căreia restrângerea poate fi dispusă doar dacă nu aduce atingere existenței dreptului sau libertății.

18. În ceea ce privește intervalul de timp pentru care a fost instituită această interdicție în sarcina avocatului fost judecător, legiuitorul a stabilit durata sa în funcție de anumite realități specifice, fiind apreciată ca rezonabilă în condițiile necesității îndepărtării temerilor referitoare la posibila atingere adusă imparțialității instanței la care respectivul avocat a funcționat anterior ca judecător. De altfel, Curtea a reținut că, astfel cum s-a statuat și prin Decizia nr. 513 din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 11 iulie 2006, dreptul la muncă, alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă vizează posibilitatea oricărei persoane de a exercita profesia sau meseria pe care o dorește, dar cu respectarea anumitor condiții stabilite de legiuitor.

19. În cauza de față, motivarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 51/1995 este realizată prin prisma art. 1 alin. (5) din Constituție, autorul acesteia, fost judecător, devenit avocat, susținând că prevederile legale criticate nu sunt predictibile și nu conțin referiri exprese la interdicția pentru avocații foști judecători de a pune concluzii la instanțele unde au funcționat, astfel că această interdicție a fost completată în mod nelegal prin art. 39 din Statutul profesiei de avocat, potrivit căruia „*avocații foști judecători nu pot exercita profesia de avocat în fața instanțelor unde au funcționat timp de 5 ani de la încetarea funcției deținute*”, iar instanțele au interpretat în mod excesiv această interdicție, generând o încălcare a dreptului de exercitare a profesiei de avocat de foștii judecători.

20. Curtea constată că nu pot fi reținute criticile prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât dispozițiile art. 20 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 51/1995, deduse controlului de constituționalitate, precizează cu deplină claritate, în mod complet inechivoc, că interdicția impusă avocaților foști judecători vizează strict acel fascicul al activității desfășurate de avocați constând în punerea de concluzii în fața instanțelor la care au activat anterior ca judecători. Faptul că art. 39 din Statutul profesiei de avocat extinde conținutul acestei interdicții impuse prin Legea nr. 51/1995 la însăși exercitarea profesiei de avocat în fața instanțelor unde au funcționat nu este o problemă de constituționalitate, ci de legalitate, care, de altfel, și formează obiectul controlului instanței de contencios administrativ în fața căreia a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate și căreia i s-a solicitat anularea art. 39 din Statutul profesiei de avocat, adoptat prin Hotărârea Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România nr. 64/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 19 decembrie 2011.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Bălașa în Dosarul nr. 566/42/2019 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 20 alin. (8) teza întâi din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 415

din 24 septembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (1) pct. 11 și ale art. 102 alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

vehiculele sunt dotate cu instalații de iluminare, semnalizare și avertizare sonoră omologate care corespund condițiilor tehnice stabilite de autoritățile competente. De asemenea, verificarea stării tehnice a vehiculelor în trafic se face de Poliția Rutieră și de instituțiile abilitate prin lege, respectiv Ministerul Transporturilor. Or, această din urmă autoritate competentă a emis Ordinul nr. 510/2007 prin care a explicat cele două noțiuni criticate.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (1) pct. 11 și ale art. 102 alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească în Dosarul nr. 1.822/330/2019 al Judecătoriei Urziceni și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.568D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece, așa cum rezultă din dispozițiile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și din cele ale art. 10 din regulamentul de aplicare a acesteia,

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 23 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.822/330/2019, **Judecătoria Urziceni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (1) pct. 11 și ale art. 102 alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții la regimul circulației rutiere.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, instanța judecătorească arată, în esență, că definirea termenilor „deficiențe majore” și „deficiențe periculoase” din cuprinsul dispozițiilor legale criticate, precum și modalitatea de constatare

și sancționare a celor două contravenții sunt prevăzute în ordinul pentru aprobarea Reglementărilor privind controlul tehnic în trafic al vehiculelor — RNTR 11, emis de Ministerul Transporturilor și de Ministerul Internelor și Reformei Administrative, și nu prin lege, ordonanțe sau hotărâri ale Guvernului.

6. Se mai arată că din jurisprudența Curții Constituționale se constată că aplicarea sancțiunilor contravenționale, respectiv sancționarea propriu-zisă a subiectului de drept pentru nesocotirea normelor de drept contravențional, se realizează potrivit unor principii, similar sancțiunilor de drept penal. Unul dintre aceste principii este principiul legalității sancțiunilor contravenționale, sub aspectul prevederii faptei contravenționale și a sancțiunii în lege, cu respectarea criteriilor de stabilitate, previzibilitate și claritate. Pentru aceste considerente, instanța judecătorească apreciază că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 101 alin. (1) pct. 11 și ale art. 102 alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, potrivit căror:

— Art. 101 alin. (1) pct. 11: „*Constituie contravenții și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a III-a de sancțiuni următoarele fapte săvârșite de persoane fizice: (...) 11. conducerea unui autovehicul, tractor agricol sau forestier, remorcă sau tramvai cu deficiențe majore la sistemul de frânare sau mecanismul de direcție, la sistemul de iluminare sau de avertizare sonoră ori când acestea lipsesc;*”;

— Art. 102 alin. (3) lit. b): „*Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai a următoarelor fapte: [...] b) conducerea vehiculului cu deficiențe periculoase la sistemul de frânare sau la mecanismul de direcție;*”.

11. Instanța judecătorească autoare a excepției consideră că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale și în art. 24 privind dreptul la apărare. De asemenea, deși nu sunt indicate în mod expres, din cuprinsul motivării rezultă că sunt invocate și dispozițiile art. 23 alin. (12) din Constituție, potrivit

căroră nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că principala critică de neconstituționalitate vizează faptul că definirea termenilor „deficiențe majore” și „deficiențe periculoase” din cuprinsul dispozițiilor legale criticate, precum și modalitatea de constatare și sancționare a celor două contravenții sunt prevăzute în Ordinul nr. 510/230/2007 pentru aprobarea Reglementărilor privind controlul tehnic în trafic al vehiculelor — RNTR 11, emis de Ministerul Transporturilor și de Ministerul Internelor și Reformei Administrative, și nu prin lege, ordonanțe sau hotărâri ale Guvernului, contrar principiului legalității sancțiunilor contravenționale.

13. Cu privire la susținerea potrivit căreia modalitatea de constatare și sancționare a contravențiilor prevăzute de dispozițiile legale criticate sunt stabilite prin ordin, și nu prin lege, ordonanțe sau hotărâri ale Guvernului, Curtea constată că, prin Decizia nr. 210 din 20 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 15 septembrie 2023, paragraful 14, a reținut că reglementarea unor contravenții într-un domeniu sau altul de activitate este posibilă și prin acte normative subordonate legii, în condițiile în care domeniile respective sunt prevăzute în competența dată prin lege autorităților publice stabilite la art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, fără a fi încălcate dispozițiile art. 61 alin. (1) din Constituție, care proclamă Parlamentul drept organ reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării. Prin urmare, cu atât mai mult constatarea unor contravenții într-un domeniu sau altul de activitate este posibilă și printr-un act administrativ. Astfel, Reglementările nr. RNTR11 din 22 iunie 2007 privind controlul tehnic în trafic al vehiculelor — RNTR 11, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor și al ministrului internelor și reformei administrative nr. 510/230/2007 pentru aprobarea Reglementărilor privind controlul tehnic în trafic al vehiculelor rutiere — RNTR 11, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 483 din 19 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, stabilesc procedura și condițiile tehnice care se aplică la efectuarea controlului tehnic în trafic al vehiculelor care circulă pe drumurile publice din România, cu excepția vehiculelor utilitare (art. 1), controlul tehnic în trafic fiind controlul inopinat de natură tehnică al unui vehicul în circulație pe drumurile publice din România, efectuat de Registrul Auto Român — RAR și Poliția Rutieră [art. 3 lit. b)]. Lucrătorul Poliției Rutiere asigură oprirea vehiculelor în vederea efectuării de către inspectorul RAR a verificărilor [art. 6 alin. (1)], controlează actele privind înmatricularea vehiculului respectiv și verifică, dacă este cazul, existența și valabilitatea certificatului de agreare pentru transportul mărfurilor periculoase, corespunzător mărfii transportate. După efectuarea controlului de către lucrătorul Poliției Rutiere, inspectorul RAR va proceda la efectuarea verificărilor prevăzute prin reglementări (art. 7) și, în cazul în care determină deficiențe majore sau periculoase, în conformitate cu planul de operațiuni, marchează în raportul de control tehnic în trafic — CTT — și menționează în clar pe versoul raportului de CTT toate deficiențele identificate. În baza deficiențelor menționate de inspectorul RAR, lucrătorul Poliției Rutiere aplică sancțiunile prevăzute de legislația în vigoare privind circulația pe drumurile publice și înscrie măsurile aplicate la rubrica privind rezultatul controlului din raportul de CTT [art. 11 alin. (1) și (2)].

14. Contrar susținerilor autoarei excepției, Curtea constată că sancțiunile privind faptele de conducere a unui autovehicul, a unui tractor agricol sau forestier, a unei remorci sau a unui tramvai cu deficiențe majore la sistemul de frânare sau la mecanismul de direcție, la sistemul de iluminare sau de avertizare sonoră ori când acestea lipsesc și, respectiv, de conducere a vehiculului cu deficiențe periculoase la sistemul de frânare sau la mecanismul de direcție sunt prevăzute de legislația în vigoare privind circulația pe drumurile publice, respectiv de art. 101 alin. (1) pct. 11 și de art. 102 alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

15. Referitor la definirea termenilor „deficiențe majore” și „deficiențe periculoase” din cuprinsul dispozițiilor legale criticate Curtea reține că, potrivit anexei nr. 1: *Plan de operațiuni* — la Reglementările nr. RNTR11 din 22 iunie 2007 privind controlul tehnic în trafic al vehiculelor — RNTR 11, „deficiențe majore” sunt deficiențele susceptibile să compromită siguranța vehiculului, să aibă impact asupra mediului sau să îi pună în pericol pe ceilalți participanți la trafic, precum și alte neconformități mai importante, iar „deficiențe periculoase” sunt deficiențele care constituie un risc direct și imediat la adresa siguranței rutiere sau care au impact asupra mediului.

16. Or, ținând cont că sintagmele criticate sunt reglementate expres într-un act normativ și având în vedere considerentele Deciziei nr. 210 din 20 aprilie 2023, precitată, cu atât mai mult explicitarea/definirea unor termeni se poate face prin acte infralegale, așa încât nu poate fi reținută susținerea autoarei excepției.

17. Ca atare, textele criticate reglementează în mod clar, precis și previzibil atât faptele a căror sancționare o prevăd, cât și pedepsele contravenționale aplicabile, nefiind de natură să contravină principiului legalității incriminării prevăzut la art. 23 alin. (12) din Constituție.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească în Dosarul nr. 1.822/330/2019 al Judecătorei Urziceni și constată că dispozițiile art. 101 alin. (1) pct. 11 și ale art. 102 alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Urziceni și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

18. Cu privire la principiul legalității incriminării, prin Decizia nr. 537 din 6 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1002 din 13 decembrie 2016, paragraful 16, Curtea Constituțională a reținut că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că această cerință este îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora [a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34].

19. Având în vedere cele menționate, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (1) pct. 11 și ale art. 102 alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este neîntemeiată.

20. În final, referitor la invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și ale art. 24, Curtea reține că aceasta a fost realizată în mod formal, fără să fie motivată, iar instanța constituțională nu se poate substitui autoarei excepției pentru a proceda ea însăși la motivarea excepției (a se vedea Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012). Prin urmare, nu poate fi analizată pretinsa neconstituționalitate a textului criticat în raport cu dispozițiile constituționale antereferite.

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

pentru re acreditarea Muzeului de Artă Brașov, cu sediul în municipiul Brașov, județul Brașov

În baza Propunerii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 8.902 din 10.12.2024,

în conformitate cu prevederile art. 11, 12 și 18 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (1) și (4) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se re acreditează Muzeul de Artă Brașov, cu sediul în municipiul Brașov, județul Brașov, Bd. Eroilor nr. 21, cod poștal 500030.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul culturii,
Diana-Ștefana Baciuna,
secretar de stat

București, 17 decembrie 2024.
Nr. 3.566.

MINISTERUL ENERGIEI

ORDIN

pentru modificarea punctului 1.5 „Indicatori” din Ghidul solicitantului în baza schemei de ajutor de stat privind sprijinirea modernizării/reabilitării rețelei inteligente de termoficare din Fondul pentru modernizare aferent programului-cheie 5: Cogenerare de înaltă eficiență și modernizarea rețelelor de termoficare — Sprijin pentru modernizarea și realizarea de centrale în cogenerare de înaltă eficiență și pentru modernizarea rețelelor de termoficare — Domeniul de investiții 5.3: Sprijin pentru modernizarea și dezvoltarea rețelei inteligente de termoficare, aprobat prin Ordinul ministrului energiei nr. 24/2024

Având în vedere:

— Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Uniunii și de modificare a Directivei 96/61/CE, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Directiva ETS*);

— Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2020/1.001 al Comisiei din 9 iulie 2020 de stabilire a unor norme detaliate de aplicare a Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește funcționarea Fondului pentru modernizare care sprijină investițiile în vederea modernizării sistemelor energetice și a îmbunătățirii eficienței energetice a anumitor state membre;

— Legea serviciului public de alimentare cu energie termică nr. 325/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— Legea nr. 121/2014 privind eficiența energetică, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 122/2015 pentru aprobarea Planului național de acțiune în domeniul eficienței energetice;

— Hotărârea Guvernului nr. 163/2004 privind aprobarea Strategiei naționale în domeniul eficienței energetice;

— Hotărârea Guvernului nr. 203/2019 privind aprobarea Planului național de acțiune în domeniul eficienței energetice IV;

— Hotărârea Guvernului nr. 1.076/2021 pentru aprobarea Planului național integrat în domeniul energiei și schimbărilor climatice 2021-2030;

— Avizul favorabil al Consiliului Concurenței nr. 13.655 din 28.09.2022 privind Schema de ajutor de stat având ca obiectiv sprijinirea modernizării/reabilitării rețelei inteligente de termoficare și Adresa Consiliului Concurenței nr. 11.646 din 5.09.2023 referitoare la reavizarea Schemei de ajutor de stat;

— art. 6 alin. (1) lit. a), alin. (2) și alin. (3) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2022 privind stabilirea cadrului instituțional și financiar de implementare și gestionare a fondurilor alocate României prin Fondul pentru modernizare, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu completări prin Legea nr. 376/2023, cu modificările și completările ulterioare;

— Referatul Direcției generale investiții nr. 230.203 din 13.01.2025 pentru aprobarea completării punctului 1.5. „Indicatori” din Ghidul solicitantului în baza schemei de ajutor de stat privind sprijinirea modernizării/reabilitării rețelei inteligente de termoficare din Fondul pentru modernizare aferent programului-cheie 5: Cogenerare de înaltă eficiență și modernizarea rețelelor de termoficare — Sprijin pentru modernizarea și realizarea de centrale în cogenerare de înaltă eficiență și pentru modernizarea rețelelor de termoficare — Domeniul de investiții 5.3: Sprijin pentru modernizarea și dezvoltarea rețelei inteligente de termoficare, aprobat prin Ordinul ministrului energiei nr. 24/9.01.2024,

ținând cont de:

— prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare;

— intrarea în vigoare a Regulamentului (UE) 2023/1.315 al Comisiei din 23 iunie 2023 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 651/2014 de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piața internă în aplicarea articolelor 107 și 108 din tratat și a Regulamentului (UE) 2022/2.473 de declarare a anumitor categorii de ajutoare acordate întreprinderilor care își desfășoară activitatea în producția, prelucrarea și comercializarea produselor pescărești și de acvacultură ca fiind compatibile cu piața internă, în aplicarea articolelor 107 și 108 din tratat, care modifică Regulamentul nr. 651/2014,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 316/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Energiei, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul energiei emite prezentul ordin.

Art. I. — La punctul 1.5 „Indicatori” din Ghidul solicitantului în baza schemei de ajutor de stat privind sprijinirea modernizării/reabilitării rețelei inteligente de termoficare din Fondul pentru modernizare aferent programului-cheie 5: Cogenerare de înaltă eficiență și modernizarea rețelelor de termoficare — Sprijin pentru modernizarea și realizarea de centrale în cogenerare de înaltă eficiență și pentru modernizarea rețelelor de termoficare — Domeniul de investiții 5.3: Sprijin pentru modernizarea și dezvoltarea rețelei inteligente de termoficare, aprobat prin Ordinul ministrului energiei nr. 24/2024, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 și 33 bis din 16 ianuarie 2024, primul paragraf se modifică și va avea următorul cuprins:

„Pentru obiectivul programului-cheie 5: Cogenerare de înaltă eficiență și modernizarea rețelelor de termoficare — Sprijin pentru modernizarea și realizarea de centrale în cogenerare de înaltă

eficiență și pentru modernizarea rețelelor de termoficare — Domeniul de investiții 5.3: Sprijin pentru modernizarea și dezvoltarea rețelei inteligente de termoficare au fost prevăzuți următorii indicatori de program, dintre care cel puțin doi sunt obligatorii la nivel de proiect, raportat la specificul fiecărui proiect.”.

Art. II. — Prevederile prezentului ordin se publică pe pagina de internet a Ministerului Energiei, <http://energie.gov.ro>, în cadrul secțiunii Finanțări europene — Fondul pentru modernizare (<https://energie.gov.ro/category/fondul-pentru-modernizare/>), cu indicarea clară a datei respective, și în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. IV. — Direcția generală investiții din cadrul Ministerului Energiei va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul energiei,
Sebastian-Ioan Burduja

București, 17 ianuarie 2025.
Nr. 30.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 93**din 25 noiembrie 2024**

Dosar nr. 1.951/1/2024

Corina-Alina Corbu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag Marian Budă	— președintele Secției I civile — președintele delegat al Secției a II-a civile
Elena Diana Tămașă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Cristina Trușescu	— judecător la Secția I civilă
Denisa Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Gheorghe Liviu Zidaru	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Daniel Gheorghe Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ramona Maria Gliga	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iulia Craiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 1.951/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Argeș — Secția I civilă în Dosarul nr. 198/216/2021, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nefiind formulate puncte de vedere.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Argeș — Secția civilă a dispus, prin încheierea din 26 februarie 2024, în Dosarul nr. 198/216/2021, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„1. Se poate aprecia că o entitate care nu a fost parte în dosarul în care s-a pronunțat o hotărâre ce constituie titlu executoriu, hotărâre a cărei neexecutare generează declanșarea procedurii reglementate de dispozițiile art. 906 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, dobândește calitatea de debitor în sensul acestor dispoziții legale strict ca efect al formulării unei cereri de chemare în judecată având ca obiect obligarea la plata penalităților de întârziere?

2. Indiferent de soluția adoptată de instanța de fond, încheierea pronunțată în condițiile art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă își păstrează caracterul definitiv și raportat la această entitate sau este supusă apelului?”

II. Dispozițiile legale care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

8. Codul de procedură civilă:

„Art. 906. — (1) Dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviințare a executării debitorul nu execută obligația de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalități, de către instanța de executare.

(2) Când obligația nu este evaluabilă în bani, instanța sesizată de creditor îl poate obliga pe debitor, prin încheiere definitivă dată cu citarea părților, să plătească în favoarea creditorului o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu.

(3) Atunci când obligația are un obiect evaluabil în bani, penalitatea prevăzută la alin. (2) poate fi stabilită de instanță între 0,1% și 1% pe zi de întârziere, procentaj calculat din valoarea obiectului obligației.

(4) Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalității debitorul nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu, instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere, dată cu citarea părților. Creditorul poate solicita fixarea sumei definitive cu titlu de penalități de întârziere după

trecerea fiecărui termen de 3 luni în care debitorul nu își execută obligația prevăzută în titlu executoriu, până la stingerea ei completă.

(5) Penalitatea va putea fi înlăturată ori redusă, pe calea contestației la executare, dacă debitorul execută obligația prevăzută în titlul executoriu și dovedește existența unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării.

(6) Încheierea dată în condițiile alin. (4) este executorie.

(7) Acordarea de penalități în condițiile alin. (1)-(4) nu exclude obligarea debitorului la plata de despăgubiri, la cererea creditorului, în condițiile art. 892 sau ale dreptului comun.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept supusă interpretării

9. Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoria Curtea de Argeș, la 28 ianuarie 2021, cu nr. 198/216/2021, reclamantii-creditori au chemat în judecată pe părții-debitori primarul municipiului Curtea de Argeș — președinte al Comisiei locale de fond funciar Curtea de Argeș, Comisia locală de fond funciar Curtea de Argeș și Comisia județeană de fond funciar Argeș, solicitând obligarea fiecăruia dintre debitori la plata unor penalități în sumă de câte 1.000 lei pentru fiecare zi de întârziere în executarea dispozitivului Deciziei civile nr. 160 din 24 noiembrie 2020, pronunțată de Tribunalul Argeș în Dosarul nr. 634/216/2012*, prin care s-a dispus obligarea Comisiei locale de fond funciar Curtea de Argeș la punerea în posesie a reclamanților pe suprafața de 3,774 ha, teren arabil.

10. Debitoarea Comisia locală de fond funciar Curtea de Argeș a chemat în garanție Agenția Domeniilor Statului, arătând că aceasta este deținătoarea terenului asupra căruia se solicită punerea în posesie.

11. Prin Sentința civilă nr. 800 din 26 aprilie 2023, Judecătoria Curtea de Argeș a admis în parte cererea de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu debitorii primarul municipiului Curtea de Argeș — președinte al Comisiei locale de fond funciar Curtea de Argeș, Comisia locală de fond funciar Curtea de Argeș și Comisia județeană de fond funciar Argeș, a admis cererea de chemare în garanție formulată de debitoarea Comisia locală de fond funciar Curtea de Argeș, în contradictoriu cu Agenția Domeniilor Statului, a obligat intervenienta chemată în garanție Agenția Domeniilor Statului la plata către reclamantii a unei penalități în cuantum de 200 de lei pe zi de întârziere, pentru fiecare dintre aceștia, începând cu data pronunțării sentinței și până la executarea integrală a obligației de a preda Comisiei locale de fond funciar Curtea de Argeș terenul menționat în dispozitivul Deciziei civile nr. 160 din 24 noiembrie 2020 a Tribunalului Argeș. Totodată, a respins restul pretențiilor, ca neîntemeiate.

12. În considerentele acestei sentințe, Judecătoria Curtea de Argeș a reținut, în esență, că, în vederea executării Deciziei irevocabile nr. 160 din 24 noiembrie 2020, pronunțată de Tribunalul Argeș — Secția civilă în Dosarul nr. 634/216/2012*, Comisia județeană de fond funciar Argeș a validat propunerea Comisiei locale de fond funciar Curtea de Argeș referitoare la dreptul de proprietate pentru suprafața de teren de 0,32 ha.

13. Totodată, Comisia județeană de fond funciar Argeș a trimis către Agenția Domeniilor Statului o adresă prin care i-a comunicat hotărârea de validare, menționând că această adresă servește „pentru luare la cunoștință și conformare”.

14. În continuare, până în prezent, Agenția Domeniilor Statului nu a pus la dispoziția Comisiei locale pentru stabilirea dreptului de proprietate Curtea de Argeș terenurile respective, demersurile reclamanților rămânând fără răspuns.

15. Față de această situație de fapt, prima instanță a constatat că, în lipsa demersurilor ce reprezentau obligația legală a Agenției Domeniilor Statului, dispozițiile executorii cuprinse în hotărârea judecătorească nu s-au putut duce la îndeplinire, creându-se un blocaj instituțional, în dauna reclamantului și cu încălcarea

flagrantă a drepturilor conferite acestuia prin dispozițiile art. 6 și 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

16. Potrivit art. 72 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cererea de chemare în garanție este cererea prin care: „Partea interesată poate să cheme în garanție o terță persoană, împotriva căreia ar putea să se îndrepte cu o cerere separată în garanție sau în despăgubiri.”

17. În aceste condiții, prima instanță a observat că, deși Agenția Domeniilor Statului nu a fost obligată în mod direct prin decizia Tribunalului Argeș să efectueze anumite demersuri, de rolul activ al acestei instituții atârna posibilitatea concretă de a se îndeplini obligațiile impuse comisiilor de fond funciar. Dat fiind că a împiedicat fără temei legal îndeplinirea acestor obligații, instanța a reținut că, în cazul în care debitoarele ar fi căzut în pretenții, ar fi fost îndreptățite să solicite despăgubiri de la Agenția Domeniilor Statului, reprezentând echivalentul penalităților la care ar fi fost obligate.

18. Astfel, este în interesul unei bune administrări a justiției și în conformitate cu scopul instituției cererii de chemare în garanție ca persoana în culpă să fie stabilită în cadrul unui demers judiciar unic.

19. Instanța investită cu prezenta cerere de chemare în judecată are a verifica și dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 906 din Codul de procedură civilă, respectiv dacă executarea silită pornită în baza titlului executoriu a rămas fără eficiență, din culpa autorităților. Conform principiilor expuse de Curtea Europeană a Drepturilor Omului privitor la art. 6 din Convenție, nicio hotărâre definitivă, executorie, nu poate rămâne fără finalitate într-un stat de drept. Totodată, instanța nu se poate substitui autorităților administrative ce au sarcina aplicării legilor fondului funciar și administrării domeniului public și privat al statului.

20. Astfel, comisiile de fond funciar și Agenția Domeniilor Statului sunt unicele în măsură să decidă dacă procesul de reconstituire este posibil în modalitatea reconstituirii în natură sau prin despăgubiri.

21. Până la acest moment însă, Agenția Domeniilor Statului nu a luat nicio poziție oficială, rămânând în pasivitate cu privire la demersurile reclamanților, ignorând adresele autorităților cu atribuții de fond funciar, dispozițiile legale, precum și hotărârile judecătorești definitive, fără a propune persoanelor îndreptățite sau care dețin titluri executorii o soluție de rezolvare a blocajului juridic și administrativ.

22. Împotriva acestei sentințe a formulat apel chemata în garanție Agenția Domeniilor Statului, prin care a arătat că nu poate fi obligată la plata de penalități de 200 lei pe zi de întârziere, întrucât nu este debitoarea reclamanților, condiție imperativă prevăzută de art. 906 din Codul de procedură civilă.

23. Astfel, a susținut că o cerere de chemare în garanție este inadmisibilă în procedura prevăzută de art. 906 din Codul de procedură civilă, întrucât debitorul este identificat cu autoritate de lucru judecat prin titlul executoriu, astfel că răspunderea acestuia nu poate fi transferată pe seama unui terț, printr-o cerere întemeiată pe dispozițiile art. 72 din Codul de procedură civilă, întrucât obligația de a face are caracter *intuitu personae*.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

24. Completul de judecată al instanței de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, reținând că litigiul în legătură cu care se formulează sesizarea este în curs de judecată, aflându-se pe rolul Tribunalului Argeș, are ca obiect aplicarea penalităților de întârziere, iar hotărârea ce se va pronunța este definitivă.

25. Totodată, a constatat că soluționarea pe fond a apelului depinde de interpretarea ce se va da dispozițiilor legale supuse analizei.

26. Instanța de sesizare a mai arătat că problemele de drept ce se cer a fi lămurite prezintă caracter de noutate, în condițiile în care instanțele nu au dat încă o interpretare și aplicare dispozițiilor legale în discuție la nivel jurisprudențial.

27. De asemenea, din verificările efectuate s-au reținut lipsa unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra chestiunii de drept, precum și faptul că aceasta nu formează obiect al unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

28. Intimații-debitori au arătat că sunt de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

29. Intimații-creditori au considerat că nu se impune sesizarea instanței supreme pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, apreciind că încheierea pronunțată de instanța de fond la data de 26 aprilie 2023 nu poate fi atacată cu apel, întrucât în cauză sunt incidente dispozițiile art. 906 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, legiuitorul neprevăzând o asemenea cale de atac.

30. În acest sens au invocat și dezlegările date de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 73 din 16 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 914 din 22 noiembrie 2017, îndreptată prin încheierea din 17 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 25 octombrie 2018, și prin Decizia nr. 59 din 9 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020.

31. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile nu au formulat puncte de vedere privind chestiunea de drept supusă judecării.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

32. Instanța de trimitere a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă, încheierea prin care este obligat debitorul să plătească în favoarea creditorului o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu, este definitivă.

33. De asemenea, a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 906 alin. (5) din Codul de procedură civilă, penalitatea va putea fi înlăturată ori redusă, pe calea contestației la executare, dacă debitorul execută obligația prevăzută în titlul executoriu și dovedește existența unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării.

34. Analizând cele două texte de lege, instanța de sesizare a observat că destinatarul este persoana care a dobândit calitatea de debitor în temeiul unui titlu executoriu.

35. În cauza de față, deși apelanta nu a fost obligată printr-o hotărâre judecătorească la executarea obligațiilor invocate de intimații-creditori, prin hotărârea apelată a fost obligată la plata penalităților de întârziere până la executarea integrală a obligației de a preda terenurile menționate în dispozitivul Deciziei nr. 160 din 24 noiembrie 2020 a Tribunalului Argeș — Secția civilă Comisiei locale de fond funciar Curtea de Argeș, decizie ce nu îi este opozabilă.

36. Astfel, instanța de fond, prin Sentința civilă nr. 800 din 26 aprilie 2023 a admis în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamant, în ceea ce privește obligarea debitorilor primarului municipiului Curtea de Argeș — președinte al Comisiei

locale de fond funciar Curtea de Argeș, Comisia locală de fond funciar Curtea de Argeș și Comisia județeană de fond funciar Argeș, a admis cererea de chemare în garanție formulată de debitorul Comisia locală de fond funciar Curtea de Argeș, în contradictoriu cu Agenția Domeniilor Statului, a obligat intervenienta chemată în garanție Agenția Domeniilor Statului la plata către reclamant a unei penalități în cuantum de 200 de lei pe zi de întârziere, pentru fiecare dintre aceștia, începând cu data pronunțării sentinței și până la executarea integrală a obligației de a preda Comisiei locale de fond funciar Curtea de Argeș terenul menționat în dispozitivul Deciziei civile nr. 160 din 24 noiembrie 2020 a Tribunalului Argeș.

37. În aceste condiții se impune a se stabili dacă încheierea prevăzută de art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă (sentința, în cauză) își păstrează caracterul definitiv și în situația în care instanța de fond a obligat la plata penalităților o persoană în patrimoniul căreia nu s-au stabilit obligații printr-o hotărâre judecătorească ce constituie titlu executoriu.

38. Totodată, se impune a se stabili dacă, deși subiectul de drept obligat la plata penalităților de întârziere nu avea calitatea de debitor anterior pronunțării încheierii, dobândește această calitate în temeiul încheierii și, prin urmare, nu are deschisă calea apelului.

39. De asemenea, se impune a se stabili dacă subiectul de drept ce nu are calitatea de debitor în temeiul unui titlu executoriu are deschisă calea contestației la executare prevăzute de art. 906 alin. (5) din Codul de procedură civilă, în condițiile în care aceste dispoziții reglementează doar posibilitatea înlăturării ori reducerii penalității pentru situațiile expres reglementate, respectiv în condițiile în care debitorul a executat obligația prevăzută în titlul executoriu sau a dovedit existența unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării.

40. Este evident că subiectului de drept aflat în situația anterior expusă trebuie să i se recunoască dreptul de a solicita unei instanțe de control analizarea legalității și a temeiniciei hotărârii instanței de fond, astfel încât accesul efectiv la o instanță garantat de art. 6 din Convenție să nu îi fie îngrădit.

41. Instanța de trimitere a subliniat că dispozițiile art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă au format obiectul analizei Înaltei Curți de Justiție și Casație, iar, în urma hotărârilor pronunțate, au fost modificate, astfel încât încheierea pronunțată să poată forma obiectul analizei unei instanțe de control judiciar.

42. S-a menționat că nu se supune analizei chestiunea dezlegată prin Decizia nr. 73 din 16 octombrie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

43. Ceea ce interesează în prezenta cauză este, de fapt, aplicabilitatea procedurii reglementate de dispozițiile art. 906 din Codul de procedură civilă raportat la un subiect de drept ce nu are calitatea cerută de dispozițiile legale menționate, iar nu caracterul hotărârii pronunțate în situația admiterii sau respingerii cererii creditorului.

44. Este evident că, în condițiile în care penalitatea s-a aplicat subiectului de drept ce are calitatea de debitor, acest subiect poate uza de calea contestației la executare reglementată de dispozițiile art. 906 alin. (5) din Codul de procedură civilă.

VII. Practica judiciară a instanțelor naționale în materie

45. Din răspunsurile transmise de instanțele naționale, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care au fost formulate puncte de vedere argumentate și au fost transmise hotărâri judecătorești cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării de față, au rezultat următoarele aspecte:

46. **Asupra primei întrebări, într-o opinie majoritară, s-a apreciat că o entitate care nu a fost parte în dosarul în care s-a pronunțat o hotărâre ce constituie titlu executoriu și a cărei**

neexecutare generează declanșarea procedurii reglementate de dispozițiile art. 906 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă nu dobândește calitatea de debitor în sensul acestor dispoziții legale, ca efect al formulării unei cereri de chemare în judecată având ca obiect obligarea la plata penalităților de întârziere.

47. În susținerea acestei opinii s-a invocat distincția dintre opozabilitatea și obligativitatea hotărârii judecătorești, reținerea obligativității acesteia pentru o persoană necesitând ca persoana respectivă să fi fost parte litigantă sau succesor al unei astfel de părți, terța persoană neputând fi obligată să execute dispozițiile hotărârii.

48. Scopul prevederilor art. 906 din Codul de procedură civilă este acela de a-l constrânge pe debitorul din titlu executoriu, care, nici după comunicarea încheierii de încuviințare a executării silită, nu înțelege să se conformeze dispozițiilor din titlul executoriu, să își îndeplinească obligația stabilită în sarcina sa prin hotărârea judecătorească și care nu poate fi îndeplinită de altă persoană, prin aplicarea unor penalități de întârziere. Totodată, textul prevede că debitorul va fi obligat la plata unor penalități până la executarea silită a obligației prevăzute în titlul executoriu, motiv pentru care doar debitorul din titlul executoriu ar putea fi obligat la plata acestor penalități [cu excepția cazului în care a avut loc o transmitere a calității procesuale conform art. 645 alin. (2) din Codul de procedură civilă].

49. Cu titlu de practică judiciară au fost identificate și transmise 3 sentințe definitive, precum și puncte de vedere teoretice exprimate de judecători.

50. A fost exprimată și o *opinie minoritară*, în sensul că o entitate care nu a fost parte în dosarul în care s-a pronunțat o hotărâre ce constituie titlu executoriu, hotărâre a cărei neexecutare generează declanșarea procedurii reglementate de dispozițiile art. 906 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, dobândește calitatea de debitor în sensul acestor prevederi legale, strict ca efect al formulării unei cereri de chemare în judecată având ca obiect obligarea la plata penalităților de întârziere (regăsită doar în punctele de vedere exprimate la nivel teoretic de judecători, nefiind identificată practică judiciară în acest sens).

51. S-a motivat că, în anumite domenii strict reglementate, executarea obligației poate depinde și de concursul unui terț, astfel că, deși debitorul primordial face demersuri pentru a-și executa obligațiile, el poate fi împiedicat voit sau nu de un terț.

52. **Asupra celei de a doua întrebări, într-o opinie majoritară**, s-a considerat că, indiferent de soluția adoptată de instanța de fond, de admitere sau de respingere a cererii creditorului, încheierea pronunțată în condițiile art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă își păstrează caracterul definitiv, inclusiv prin raportare la entitatea la care se face referire.

53. În argumentarea acestei opinii s-a arătat că prevederile art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă stabilesc în mod clar caracterul definitiv al încheierii de aplicare a penalităților, nefiind permisă exercitarea unei căi ordinare, devolutive de atac, textul fiind de strictă interpretare și aplicare, fără distincții în funcție de partea care ar avea interes să exercite calea de atac.

54. De asemenea, în susținerea acestei opinii s-a arătat că nu se justifică recunoașterea dreptului de a exercita calea de atac a apelului, întrucât există remedii ce pot fi utilizate de terțul interesat, cât timp hotărârea pronunțată în temeiul art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă este definitivă, deci nesupusă apelului/recursului, fiind însă deschise, în continuare, căile extraordinare de atac.

55. Nu au fost identificate hotărâri judecătorești în sensul acestei opinii, ci au fost exprimate doar puncte de vedere teoretice ale judecătorilor.

56. *Opinia minoritară* exprimată, de asemenea, doar la nivel teoretic, fără a fi identificată practică judiciară, a fost în sensul că încheierea pronunțată în condițiile art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă va putea fi atacată cu apel.

57. În susținerea acestei ipoteze s-a argumentat că regula în dreptul procesual civil este existența căii de atac, ceea ce presupune că excepțiile vor fi de strictă interpretare și aplicare. Prin Decizia nr. 73 din 16 octombrie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă, au fost interpretate prevederile art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă în sensul suprimării căii de atac doar în cazul cererii formulate de creditor prin care solicită obligarea debitorului obligației de a face sau de a nu face, evaluabilă sau neevaluabilă în bani, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, la plata de penalități pe zi de întârziere.

58. Or, câtă vreme se admite că entitatea care nu a fost parte în dosarul în care s-a pronunțat o hotărâre ce constituie titlu executoriu nu dobândește calitatea de debitor ca efect al formulării unei cereri de chemare în judecată având ca obiect obligarea la plata penalităților de întârziere, s-a apreciat că această situație nu se mai identifică cu ipoteza premisă, astfel cum a fost dezlegată de instanța supremă.

59. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

60. Verificând jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în procedurile de unificare a practicii judiciare, au fost identificate următoarele decizii relevante ce au vizat interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 906 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă în legătură cu chestiunea de drept sesizată.

61. Prin Decizia nr. 73 din 16 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 914 din 22 noiembrie 2017, îndreptată prin Încheierea din 17 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 25 octombrie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că *„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 906 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, încheierea de soluționare a cererii de obligare la plata de penalități pe zi de întârziere a debitorului unei obligații de a face sau a nu face, evaluabile sau neevaluabile în bani, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, este definitivă, indiferent de soluția adoptată de instanța de executare, respectiv de admitere sau de respingere a cererii creditorului”*.

62. Astfel, prin Decizia nr. 59 din 9 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins, ca inadmisibilă, sesizarea cu privire la următoarea chestiune de drept: *„În situația în care prima instanță a respins cererea de fixare a sumei definitive ce i se datorează creditorului cu titlu de penalități, în temeiul art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă, hotărârea primei instanțe este susceptibilă de a fi atacată cu o cale de atac, respectiv apel?”*.

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

63. Prin Decizia nr. 378 din 29 iunie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 22 septembrie 2023, a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

64. În considerentele acestei decizii s-a reținut că: *„16. Prin Decizia nr. 630 din 9 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 8 iulie 2019, Curtea a constatat că cererea de aplicare de penalități reprezintă o procedură accesorie procedurii executării silită pornite în vederea realizării obligației stabilite prin hotărâre judecătorească sau printr-un alt titlu executoriu și care nu se*

aduce la îndeplinire de bunăvoie. Aplicarea unor penalități de către instanța de executare reprezintă, potrivit art. 906 alin. (1) din Codul de procedură civilă, o modalitate de constrângere a debitorului care, în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviințare a executării, nu execută obligația de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană. Neavând un caracter autonom în raport cu procedura executării silite, cererea de aplicare de penalități nu poate fi soluționată decât în cadrul acesteia. Ca atare, soluționarea acestei cereri nu poate forma obiectul unui proces distinct, pentru desfășurarea căruia legiuitorul să instituie garanțiile specifice unui proces echitabil, inclusiv sub aspectul existenței unor căi de atac. De aceea, caracterul definitiv al încheierii de respingere a cererii de aplicare de penalități nu contravine art. 21 din Constituție, care consacră dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil, în jurisprudența sa Curtea Constituțională statuând în mod constant că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate căile de atac și, prin urmare, la toate gradele de jurisdicție, legiuitorul fiind suveran în a limita un atare acces, pentru rațiuni impuse de specificul domeniului supus reglementării.”

65. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 22 din 30 ianuarie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 18 septembrie 2024, a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 906 alin. (2) și (4) din Codul de procedură civilă.

66. În considerentele acestei decizii, Curtea Constituțională a reținut că: „26. (...) referitor la caracterul definitiv al încheierii prin care instanța de executare a constrâns debitorul la executarea obligației prin aplicarea de penalități pentru neexecutarea acesteia, a subliniat în jurisprudența sa (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 378 din 29 iunie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 22 septembrie 2023, paragraful 15, sau Decizia nr. 380 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 22 august 2017, paragraful 14) că finalitatea reglementării criticate constă în determinarea debitorului rău-platnic să execute obligația la care este ținut în temeiul unui titlu executoriu, prin aplicarea unei amenzi civile stabilite pe zi de întârziere până la data executării. Prin exercitarea acestei constrângeri cu caracter pecuniar se urmărește contracararea manoperelor abuzive care tind la tergiversarea îndeplinirii obligațiilor asumate de debitor, în vederea asigurării celerității ca exigență imperativă a executării silite. Așa fiind, ar fi illogic și contrar finalității urmărite ca încheierea de obligare a debitorului la plata amenzii civile să fie supusă unor căi de atac. Consacrarea caracterului definitiv al acestei încheieri este, deci, în deplină concordanță cu scopul reglementării, fără ca prin aceasta să se încalce prevederile art. 21 din Constituție, întrucât, așa cum Curtea a statuat în mod constant, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate căile de atac și, deci, la toate gradele de jurisdicție, legiuitorul fiind suveran în a limita, pentru rațiuni impuse de specificul domeniului supus reglementării, un atare acces. Având în vedere acestea, nici pretinsa încălcare de către prevederile art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă a dispozițiilor art. 21 din Constituție nu poate fi constatată.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

67. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, nefiind îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

68. Temeiul sesizării îl constituie prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, care prevăd: „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei

în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

69. Din cuprinsul normei enunțate anterior se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, fiind identificate după cum urmează: existența unei cauze aflate în curs de judecată; instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță; cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza; soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere; chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă; chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

70. Procedând la analiza admisibilității sesizării, se constată că primele trei condiții sunt îndeplinite.

71. Astfel, Tribunalul Argeș — Secția civilă este investit cu soluționarea unei cereri de apel, în cadrul unui litigiu întemeiat pe prevederile art. 906 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, vizând cererea creditorului de obligare a debitorilor primarul municipiului Curtea de Argeș — președinte al Comisiei locale de fond funciar Curtea de Argeș, Comisia locală de fond funciar Curtea de Argeș și Comisia județeană de fond funciar Argeș la plata, fiecare, a unor penalități în sumă de câte 1.000 lei, pentru fiecare zi de întârziere, până la data îndeplinirii obligației stabilite în titlul executoriu.

72. Cererea a fost soluționată de instanța de executare, respectiv Judecătoria Curtea de Argeș, prin Sentința civilă nr. 800, pronunțată la data de 26 aprilie 2023, în sensul admiterii în parte a cererii de obligare a debitorilor la plata penalităților de întârziere, dar și a admiterii cererii de chemare în garanție formulate de debitoarea Comisia locală de fond funciar Curtea de Argeș în contradictoriu cu terțul Agenția Domeniilor Statului și de obligare a intervenientei chemate în garanție la plata unei penalități în quantum de 200 de lei pe zi de întârziere, pentru fiecare dintre reclamanți, începând cu data pronunțării sentinței și până la executarea integrală a obligației de a preda Comisiei locale de fond funciar Curtea de Argeș terenurile menționate în dispozitivul Deciziei civile nr. 160 din 24 noiembrie 2020 a Tribunalului Argeș. Totodată au fost respinse restul pretențiilor.

73. Împotriva acestei sentințe chemata în garanție a promovat apel, calea de atac fiind înregistrată pe rolul Tribunalului Argeș — Secția civilă, cea din urmă instanță fiind titulara sesizării de față.

74. Cea de a patra condiție de admisibilitate — ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată — este îndeplinită în cazul sesizării de față, ca urmare a faptului că se solicită lămurirea unei probleme vizând posibilitatea constrângerii indirecte a unui terț debitor la plata de penalități de întârziere.

75. Cerința ca soluționarea pe fond a cauzei să depindă de chestiunea de drept ce reprezintă obiectul sesizării face ca procedura de unificare a practicii judiciare, reglementată prin dispozițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, să fie circumscrisă, în principal, chestiunilor de drept material, iar celor de procedură doar în măsura în care soluția adoptată ori prefigurată a fi adoptată în cauza ce a generat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție ar fi determinată în mod direct și necesar de aplicarea unor norme și instituții de drept procesual.

76. Deși problema supusă analizei instanței supreme în cadrul prezentei proceduri este exclusiv una de drept procesual civil, iar nu de drept material, jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în cadrul competenței sale de soluționare a sesizărilor în vederea pronunțării unor hotărâri prealabile este deja consacrată în sensul menționat, urmând a se considera că de lămurirea chestiunii admisibilității apelului depinde soluționarea pe fond a cauzei (a se vedea în acest sens: Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014; Decizia nr. 2 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 28 din 21 septembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 16 octombrie 2015; Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 26 mai 2016; Decizia nr. 2 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 2 martie 2017, etc.).

77. În cauză, sesizarea pune în discuție interpretarea și aplicarea unor dispoziții legale procedurale în legătură cu exercitarea căii de atac a apelului împotriva unei hotărâri de soluționare a cererii de acordare a penalităților de întârziere, dispusă față de chemata în garanție (terț față de titlul executoriu), în derularea procedurii executării silite, în condițiile în care dispozițiile art. 906 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă stabilesc că încheierea pronunțată de instanța de executare în această procedură care privește, exclusiv, creditorul și debitorul din titlul executoriu este definitivă.

78. Prin urmare, de lămurirea chestiunii de drept vizând admisibilitatea căii de atac a apelului în cazul acțiunilor întemeiate pe prevederile art. 906 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă depinde soluționarea pe fond a cauzei, sesizarea fiind admisibilă sub acest aspect, deoarece, în funcție de modalitatea de rezolvare, se poate da o dezlegare fondului raporturilor juridice sau, dimpotrivă, judecății de fond i se poate opune excepția inadmisibilității.

79. În corelație cu această condiție de admisibilitate, deși art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de „chestiune de drept”, în doctrină s-a arătat că declanșarea mecanismului de preîntâmpinare a jurisprudenței neunitare presupune existența unei probleme de drept reale, care să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege îndoelnic, imperfect (lacunar) sau neclar, fiind susceptibilă, în aceste condiții, să constituie izvorul unor interpretări divergente și, în consecință, al practicii neunitare.

80. În jurisprudența dezvoltată la nivelul instanței supreme în legătură cu pronunțarea unei hotărâri prealabile s-a statuat că în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății și în măsură să atingă scopul prevenirii practicii neunitare (a se vedea Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, etc.).

81. Numai într-un atare context legal poate fi investită Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării hotărârii prealabile, în condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, fiind de subliniat faptul că simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept nu poate constitui temei

pentru inițierea mecanismului de unificare jurisprudențială, reprezentat de pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (în acest sens fiind Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 88 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 6 februarie 2018, paragrafele 36-42).

82. În consecință, chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.

83. Astfel, cu referire la a doua întrebare din sesizare, care ridică o problemă de interpretare a dispozițiilor art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prealabilă modalității de stabilire a cadrului procesual și de rezolvare a raportului juridic litigios, aspecte incluse în prima întrebare, prin încheierea de sesizare nu se motivează în ce constă dificultatea de interpretare a normelor legale enunțate, care ar justifica necesitatea dezlegării de principiu în scopul împiedicării apariției unei jurisprudențe neunitare în materie.

84. Textul de lege a cărui interpretare și aplicare se solicită menționează următoarele: „Art. 906. — (1) Dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviințare a executării debitorul nu execută obligația de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalități, de către instanța de executare.

(2) Când obligația nu este evaluabilă în bani, instanța sesizată de creditor îl poate obliga pe debitor, prin încheiere definitivă dată cu citarea părților, să plătească în favoarea creditorului o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu”.

85. Instanța de trimitere nu întâmpină nicio dificultate în a reține, în tipologia acțiunilor de constrângere indirectă a debitorului la executarea în natură a obligației de a face *intuitu personae*, prin obligarea acestuia la plata unor penalități pe zi de întârziere până la îndeplinirea dispozițiilor cuprinse în titlul executoriu, caracterul definitiv al încheierii, conferit, în mod expres, de textul de lege.

86. Regimul juridic al încheierii pronunțate în temeiul art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă, implicit și al celor pronunțate în baza alin. (3) al aceluiași articol, a fost analizat și prin Decizia nr. 73 din 16 octombrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-a reținut că „încheierea de soluționare a cererii de obligare la plata de penalități pe zi de întârziere a debitorului unei obligații de a face sau a nu face, evaluabile sau neevaluabile în bani, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, este definitivă, indiferent de soluția adoptată de instanța de executare, respectiv de admitere sau de respingere a cererii creditorului”.

87. Prin această decizie, instanța supremă a statuat că: „68. Dreptul comun în privința felului hotărârii judecătorești pronunțate de instanța de executare, precum și regimul juridic al acesteia din perspectiva posibilității de a se recurge la formularea căilor de atac sunt reprezentate de prevederile art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă (...).

69. Constatarea anterioară are ca efect, pe de o parte, faptul că regula pentru instanța de executare o reprezintă pronunțarea unor încheieri executorii, susceptibile de apel, iar pe de altă parte, că această regulă se aplică ori de câte ori legiuitorul nu a stabilit reguli speciale, derogatorii de la acest regim juridic de drept comun pentru alte încheieri pronunțate de instanța de executare în etapa executării silite (prevăzând, de exemplu, că instanța de executare se pronunță prin încheiere sau prin încheiere executorie).

70. Dacă în privința executării silite dreptul comun pentru felul hotărârii judecătorești pronunțate de instanța de executare și a termenului în care poate fi exercitată calea de atac prevăzută de lege decurge din art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă, dreptul comun general pentru căile de atac reglementate de Codul de procedură civilă pentru procesul civil este stabilit prin dispozițiile art. 457-465 din Codul de procedură civilă, raportul juridic între normele de la art. 457-465 și cea prevăzută de art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă fiind acela de la normă generală la normă specială.

71. Ca atare, ori de câte ori în cuprinsul cărții a V-a din Codul de procedură civilă legiuitorul nu a prevăzut o regulă distinctă de procedură referitoare la căile de atac, acestea se completează cu cele generale, anterior identificate.

72. (...) această normă reprezintă o regulă derogatorie de la regimul juridic de drept comun în privința posibilității de atacare cu apel a acestora, textul prevăzând în mod expres că instanța de executare pronunță, cu citarea părților, o încheiere definitivă, ceea ce înseamnă că aceasta nu poate fi atacată cu apel, date fiind dispozițiile art. 634 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă.

73. Întrucât art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă instituie, din acest punct de vedere, o excepție de la regula înscrisă în art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă, rezultă că acest text este de strictă interpretare și aplicare, potrivit principiului *exceptio est strictissimae interpretationis*.

88. Caracterul definitiv al hotărârii judecătorești în această etapă a executării silite a fost reținut a fi conform cu Legea fundamentală, prin jurisprudența constantă a Curții Constituționale, care a subliniat că „cererea de aplicare de penalități reprezintă o procedură accesorie procedurii executării silite pornite în vederea realizării obligației stabilite prin hotărâre judecătorească sau printr-un alt titlu executoriu și care nu se aduce la îndeplinire de bunăvoie. Aplicarea unor penalități de către instanța de executare reprezintă, potrivit art. 906 alin. (1) din Codul de procedură civilă, o modalitate de constrângere a debitorului care, în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviințare a executării, nu execută obligația de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană. Neavând un caracter autonom în raport cu procedura executării silite, cererea de aplicare de penalități nu poate fi soluționată decât în cadrul acesteia. Ca atare, soluționarea acestei cereri nu poate forma obiectul unui proces distinct, pentru desfășurarea căruia legiuitorul să instituie garanțiile specifice unui proces echitabil, inclusiv sub aspectul existenței unor căi de atac” (Decizia Curții Constituționale nr. 22 din 30 ianuarie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 18 septembrie 2024, paragraful 27).

89. Din expunerea astfel realizată rezultă cu evidență că, în contextul evaluării specifice procedurii întrebării prealabile, au fost deja avute în vedere aspectele referitoare la caracterul definitiv al încheierii prin care debitorul executat silit în baza unui titlu executoriu a fost obligat la plata penalităților pe fiecare zi de întârziere până la executarea obligației de a face *intuitu personae*.

90. Astfel, s-a răspuns, în concret, întrebării care vizează caracterul admisibil al căii de atac a apelului, stabilindu-se că legiuitorul, în cadrul procedurii speciale menționate, a instituit o normă specială, derogatorie de la regimul juridic comun al căii de atac, conferind caracter definitiv încheierii în raportul dintre creditor și debitor.

91. Ceea ce urmărește, în realitate, titularul sesizării este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să stabilească dacă încheierea de obligare la plata penalităților pe fiecare zi de întârziere își păstrează caracterul definitiv și în situația particulară în care partea obligată nu are calitatea de debitor în titlul executoriu, fiind atrasă în cadrul procedurii executării silite desfășurate, exclusiv, între creditorul și debitorul față de care a fost pronunțat

titlul executoriu, prin aplicarea dispozițiilor art. 72 și următoarele din Codul de procedură civilă.

92. Faptul că de la un astfel de regim juridic s-ar putea deroga, în contextul în care instanța de executare a încuviințat în principiu o cerere de chemare în garanție, specifică fazei judecătii și nu celei de executare silită, obligând instituția chemată în garanție la plata penalităților, fără ca aceasta să dețină calitatea de debitor în titlul executoriu, nu transformă chestiunea de drept în una veritabilă.

93. În argumentarea acestui raționament se reține că textul de lege sub imperiul căruia a fost sesizată instanța de executare în procedura executării silite a obligației de a face *intuitu personae* și sub imperiul căruia s-a desfășurat judecata este redactat într-un mod clar, lipsit de echivoc, fără potențial de a genera interpretări diferite care să necesite pronunțarea unei hotărâri prealabile în scopul prevenirii apariției unei practici judiciare neunitare.

94. Atunci când întrebarea adresată instanței supreme face referire la un text de lege sau la conținutul unui act normativ în vigoare, chestiunea de drept, în contextul art. 519 din Codul de procedură civilă, trebuie să decurgă din posibilitatea de interpretare divergentă a unei anumite dispoziții legale, determinat de caracterul ei deficitar, iar nu din aplicarea acesteia la circumstanțele particulare ale speței, operațiune ce rămâne în atribuțiile instanței investite cu soluționarea cauzei.

95. Instanța de trimitere nu a argumentat dificultatea pe care ar fi întâmpinat-o în interpretarea normei considerate a fi aplicabilă, anume art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă, dificultate care să fi fost determinată de caracterul neclar ori lacunar al legii, respectiv de posibilitatea unor ulterioare interpretări diferite ale textelor de lege, ci și-a exprimat dilema cu privire la posibilitatea chematei în garanție — terț față de titlul executoriu, de a contesta încheierea prin care a fost obligată la plata penalităților pe fiecare zi de întârziere, în cadrul procedurii speciale reglementate de art. 906 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, în faza executării silite, fie pe calea apelului (deși textul de lege invocă conferă caracter definitiv încheierii), fie pe calea contestației la executare (deși întreaga configurare a procedurii implică debitorul și faptul personal al acestuia).

96. Însă, operațiunea de aplicare a textului de lege la un raport juridic concret reprezintă unul dintre demersurile specifice activității instanței de judecată care a fost sesizată cu soluționarea unui litigiu concret, fiind atributul propriu al judecătorului cauzei, obligat la efectuarea raționamentului judiciar care să îl conducă la aplicarea prin relaționare a textului legal în care își află corespondent situația de fapt.

97. Procedura pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constituie un mecanism de unificare a practicii judiciare care nu poate fi utilizat ca un instrument juridic prin care instanțele judecătorești pot alege să își delege către instanța supremă obligația de a interpreta și aplica legea în litigiile cu care au fost investite. Simpla nesiguranță a instanței de trimitere cu privire la calea de atac pusă la îndemâna persoanei chemate în garanție — terț față de titlul executoriu, obligat la plata penalităților pe zi de întârziere în favoarea creditorului, în cadrul executării silite, nu este suficientă pentru a concluziona asupra existenței unei reale probleme de drept, generată de neclaritatea sau insuficiența reglementărilor legale, de natură a justifica declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare.

98. Cât privește prima întrebare care vizează cadrul procesual într-un litigiu de natura celui în discuție, dar și modalitatea de rezolvare a raportului juridic, se constată caracterul subsecvent față de chestiunea admisibilității căii de atac a apelului, în privința căreia au fost constatate ca nefiind îndeplinite condițiile de admisibilitate în cadrul mecanismului de unificare a jurisprudenței.

99. Pentru toate aceste considerente, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Argeș — Secția civilă în Dosarul nr. 198/216/2021, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„1. Se poate aprecia că o entitate care nu a fost parte în dosarul în care s-a pronunțat o hotărâre ce constituie titlu executoriu, hotărâre a cărei neexecutare generează declanșarea procedurii reglementate de dispozițiile art. 906 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, dobândește calitatea de debitor în sensul acestor dispoziții legale strict ca efect al formulării unei cereri de chemare în judecată având ca obiect obligarea la plata penalităților de întârziere?

2. Indiferent de soluția adoptată de instanța de fond, încheierea pronunțată în condițiile art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă își păstrează caracterul definitiv și raportat la această entitate sau este supusă apelului?”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 25 noiembrie 2024.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Hotărârii Guvernului nr. 1.637/2024 pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 545/2010 privind organizarea, structura și funcționarea Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1275 din 18 decembrie 2024, se face următoarea rectificare:

— la temeiul legal al adoptării acesteia, în loc de: „..., și al art. XXIX alin. (4) din Legea nr. 296/2023...” se va citi: „..., și al art. XX alin. (7) din Legea nr. 296/2023...”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

